Μετρώντας

Χριστίνα Ρήγα

Δεν συνηθίζω να μιλάω για μένα. Πάντα είχα την βαθιά παγιωμένη πεποίθηση ότι το α΄ενικό είναι μυστήριο κι υποφώσκει ασάφειες, μιας κι οι άνθρωποι, αν και τεχνίτες και λαξευτές του λόγου και της ρητορείας γενικότερα, ιδιαίτερα σπάνια έχουν επίγνωση του αληθινού εαυτού τους, ώστε να αντιληφθούν ότι το βάθος της ιστορίας τους, και μόνο από το πρόσφατο της ζωής τους, δεν αξίζει να κρύβεται πίσω από τετριμμένα λεκτικά νοήματα. Προς αποφυγήν παρεξηγήσεων, μπορεί να είμαι κι εγώ αιθεροβάμων, μιας και δεν έχω γνώσεις κάποιου που ξέρει καλή φιλοσοφία, ούτε επαγγέλλομαι έναν ψυχολόγο. Και παρότι σε πρώτο ενικό (κάπως χαριτωμένο για τη σοβαρότητα του ύφους μου), θέλω να καταστήσω σαφές πως δεν έχω ως στόχο να επιβάλλω την γνώμη μου, πόσο μάλλον να σας πείσω για την ορθότητα της. Θεωρώ όμως, μιας κι επιβεβαιώνομαι συχνά, πως η ζωή διαφαίνεται και από μια άλλη οπτική, συνήθως αθέατη, που υφαίνεται μέσα από τις συγκρούσεις και την αλληλεπίδρασή μας με τους άλλους ανθρώπους, πέρα από εμάς και κατ' επέκταση πέρα από τον εαυτό που ξέρουμε. Είναι δηλαδή αυτή, χάριν της οποίας εισπράττουμε σοφία, γιατί καθρεφτίζει μέσα μας κάτι από εμάς, σε έκδοση, διάσταση και χωροχρόνο που δεν μας ανήκει, αλλά το βλέπουμε ή το ακούμε στους άλλους. Και μπορεί η πραγματικότητα, ως είθισται να μη λέμε, ξεπερνά κάθε φαντασία, οφείλουμε και να παραδεχτούμε πώς όλοι μας έχουμε φανταστεί να ζούσαμε κάτι απ' την πραγματικότητα άλλων, που άλλοτε ποθούμε με πάθος να είχαμε, κι άλλοτε την ξορκίζουμε σα δαίμονα και την απευχόμαστε, γιατί η πρώτη πράγματι ξεπερνά τη δεύτερη.

Αν κι ευσυγκίνητη από τη ζωή και κυρίως από τα γεγονότα και τα σημεία της που δεν έχω νιώσει, πιστεύω πως υπάρχουν ιστορίες που αξίζει να ειπωθούν, να διαβαστούν και να ειδωθούν, τόσο από την πλευρά του πρωταγωνιστή, όσο κι από τη σκοπιά του εαυτού μας, που σέβεται τη δική του αυθεντική ιστορία κι έχει την ανάγκη να ταυτιστεί και να συνδεθεί με το άγνωστο. Ανάμεσα σε αυτές λοιπόν, που δεν αριθμείται, γιατί οι ιστορίες ανά την ανθρωπότητα είναι αμύθητες κι αναρίθμητες, αλλά στέκεται, είναι ένα απόσπασμα από την ιδιαίτερη ζωή του Τζίμη, μιας μορφής, που αν και καθημερινής, όπως οι περισσότεροι άνθρωποι, κατορθώνει να εντυπωσιάζει με την αινιγματική προσωπικότητά του κι έχει φτιαχτεί για να μας πείσει για όσα από τα παρακάτω είναι ικανά να μας προβληματίσουν.

Για τον Τζίμη, έναν άνθρωπο σπάνιο και δυναμικό, η ιδέα του μέτρου έχει τη σημασία που αυτός θέλει να της δίνει. Μέσω της ιστορίας του, είναι σαφές ότι η ιδέα αυτή έχει κατεξοχήν ρόλο στη ζωή του, και καταδεικνύει ότι υπάρχουν σημεία που ο ίδιος έχει αβίαστα την τάση να τα βλέπει από ένα διαφορετικό πρίσμα, απ’ ότι ένας νους, που υπακούει στη νόρμα της κοινής λογικής, γιατί απλά έτσι του αρέσει. Αριθμεί σαράντα δύο έτη ζωής, με ή χωρίς τα Σαββατοκύριακα, σαράντα δύο έτη εργασίας, γιατί για τον ίδιο ήταν κουραστικός και κοπιώδης ακόμη κι ο αποχωρισμός του από τη θηλυκή μήτρα, όπως και σαράντα δύο έτη φαγητού κι αναπνοής, γιατί θεωρεί πώς κι εκεί δίνεις αγώνα, χάριν επιβίωσης. Και πάει λέγοντας, βάλτε με το νου σας. Πέρα από την υπαρξιακή του υπόσταση, ως ανθρώπινη μορφή, σύμφωνα με την πιο πρόσφατη μέτρηση του έχει ύψος 1. 69, αριθμός απογοητευτικός, σύμφωνα με την ιδέα που έχει για τον εαυτό του και πως θα ήθελε, αν μπορούσε να διατάξει τη μητέρα φύση και σωματότυπο φυσιολογικό, όπως ο μέσος άντρας της ηλικίας του. Όσο για το σωματικό του βάρος, είναι λυπηρό που δεν τηρείται η αναλογία ύψους-μάζας, όπως αρμόζει σε κάθε άνθρωπο που σέβεται κατά το δοκούν την υγεία του, και παρότι άντρας με κοιλίτσα, η ομοιόμορφη σύνθεση της πεταχτής κοιλιάς του δεν αποτελεί άλλωθι για την περίπτωσή του. Βέβαια, οι στιλιστικές του επιλογές, ιδίως στα παντελόνια, αποδεικνύουν πως έχει απορριφθεί στο μυαλό του στα σίγουρα η ιδέα πως τα κιλά του αποτελούν πρόβλημα, κι έτσι έχει συνηθίσει να ζει, ακολουθώντας τους δικούς του κανόνες περί ευεξίας, καλής ζωής και τα συναφή. Μπορεί να τρώει δηλαδή, χωρίς να έχει θερμιδικές τύψεις, αρκεί να λιώνει μετά στη γυμναστική. Κάτι σαν μια αστεία «αυτοκτονία». Σε συνέχεια του προφίλ του, με χιούμορ όσο γίνεται, είναι τύπος που ταλαιπωρείται από μυωπία, η οποία μετριέται σε βαθμούς υψηλούς, όμως, καθόλου παράξενο, ο Τζίμης έχει καταφέρει να προσαρμόσει κι αυτό το πρόβλημα στα μέτρα του. Φοράει μεγάλα γυαλιά, με εργαστηριακή ακρίβεια στους πόντους του φακού, και με σεβασμό προς το πρόβλημα του, προκαλεί ακόμη περισσότερο τον εαυτό του, κάνοντας συχνά περιστροφή γύρω από την κορμοστασιά του, για να μετρήσει πόσο απέχει ο καβάλος του παντελονιού του από τη μέση. Αυτή η συνήθεια είναι αστεία από μόνη της και μόνο από το γεγονός ότι επιλέγει ακατάλληλα νούμερα στα ρούχα του, επειδή για τον ίδιο το στυλ, το brand κι η ποιότητα μετράνε περισσότερο, απ’ ότι ένα σακουλιασμένο, φθηνό τζιν από «σπασμένα» ντεκαντανς κομμάτια σε πάγκους της λαϊκής αγοράς.

Εξερευνώντας κανείς το εγκεφαλικό σύμπαν του Τζίμη, είναι σίγουρο πως θα συναντήσει πολλά παράδοξα κόντρα στη νόρμα της κοινής λογικής. Αυτό συμβαίνει, γιατί για τον ήρωά μας, όπως έχει τονιστεί, μετράνε κι έχουν σημασία σχεδόν τα πάντα. Παρόλα αυτά, δεν χρειάζεται να κάνουμε μαντεψιές ή να λύσουμε τίποτα σπαζοκεφαλιές και να ανακαλύψουμε κάτι εξωπραγματικό για την ζωή του. Γιατί, πολύ απλά, είναι χαριτωμένα καθημερινή κι ανθρώπινη. Από μια φωτογραφική σκοπιά, τα τελευταία αρκετά χρόνια ασχολείται με την έρευνα ακαδημαικού επιπέδου, τη συγγραφή ακαδημαϊκών βιβλίων και τη διδασκαλία των Μαθηματικών. Για την

επιστήμη του, αξίζει οπωσδήποτε να σημειωθεί ότι διατηρεί ένα άσβεστο πάθος, που επικοινωνεί εντυπωσιακά με την οξυδέρκεια και το αριθμητικό του μυαλό, από τότε που θυμάται τον εαυτό του. Από τα 8 του χρόνια είχε εκδηλώσει την επιθυμία του να γίνει σπουδαίος σε αυτό που ήδη κάνει, κι από τότε η διαδρομή του στον απέραντο κόσμο των αριθμών και των εννοιών έχει διαμορφώσει σε τιτάνιο βαθμό τη σκέψη κι έχει καθορίσει τη σχέση που έχει με τον εαυτό και τις εμμονές του. Στο χώρο των αλγεβρικών δομών και συστημάτων, έχει σημειώσει αρκετά σοβαρά μαθηματικά επιτεύγματα, ενώ μέσα από την τριβή του με τη Θεωρία Αριθμών βλέπει το alter ego του. Δυναμικό, άτρωτο και πιο ορατό από κάθε άλλον που δεν ξέρει να μετράει, όπως πολλές φορές, με σνομπισμό έχει εκφραστεί, ακόμη και για συναδέλφους του. Δεν έχει απολύτως άδικο, αν σκεφτούμε ότι, κατά κάποιο τρόπο, καθημερινά τεστάρει σοβαρά τις δυνάμεις του και τις μετράει, όπως αυτός καταλαβαίνει, αφού η μετρική είναι πάντα το μυαλό του, πρωταρχικό σημείο αναφοράς για όσα πιστεύει και λέει.

Πέρα από τα Μαθηματικά και τους υπολογισμούς του, η ζωή αυτού του περιβόητου ήρωα και δεινού κατακτητή της επιστήμης πολιορκείται καθημερινά από ερωτήματα και προβληματισμούς που δεν του αρκεί να απαντά μονοδιάστατα. Με τους αριθμούς καταλαβαίνει ότι οι ανθρώπινες σχέσεις είναι μεν ενδιαφέρουσες εξισώσεις, αλλά πολλές φορές δε αδύνατες, γιατί κι ο ίδιος τους ανθρώπους δεν δύναται πάντα να τους καταλάβει, αφού κι οι ίδιοι δηλώνουν την ίδια δυσκολία για τον ίδιο. Τη λύση στους γρίφους αυτούς έχει δώσει μερικώς, μελετώντας ποίηση και φιλοσοφία. Διατηρώντας πάντα την προσήλωση και την πίστη του στον αρχικό του στόχο, στον ελεύθερό του χρόνο έχει επιλέξει να αφήνεται στη γοητεία των φιλοσοφικών δοκιμίων, να διαβάσει φωναχτά ποίηση και κυρίως κομμάτια απείρου ποιητικού κάλλους, των σπουδαίων Καβάφη και Παλαμά. Δε δηλώνει, αλλά του αρέσει που είναι πατριώτης, μιας κι ετσι κρατά πιο ζωντανά πολλά από τα κομμάτια του παρελθόντος του, ως παιδί κι ως άνθρωπος, στην Ελλάδα του. Από αρχαίους φιλοσόφους , μιας και αναφέρεται ταυτόχρονα και στη φιλοσοφία της επιστήμης, παθιάζεται με Πλάτωνα και Πυθαγόρα, ακόμη περισσότερο με Σωκράτη κι Αριστοτέλη, ενώ τον ενθουσιασμό του έρχεται να συμπληρώσει το έργο του Λιαντίνη. Θα αναρωτηθεί κανείς πώς γίνεται ένα τέτοιο, γριφώδες μυαλό, να δέχεται επιρροή από, όχι τόσο, ετερόκλητα σύμπαντα. Θα σκεφτεί κανείς επίσης πώς αυτός ο ογκόλιθος πληροφοριών αποθηκεύεται κι ερμηνεύεται, χωρίς να του προκαλεί μια μη διαχειρίσιμη διανοητική σύγχυση, από έναν καθημερινό άνθρωπο, όπως έχει άλλωστε αναφερθεί. Κι αν μπορεί αυτός, γιατί να μην μπορούμε κι εμείς άλλωστε. Είναι άξιο απορίας αυτό το θέμα, αλλά δεν αποτελεί κρατικό μυστικό, ούτε και κάτι το ανεξήγητο. Απλώς, η εφηβική καρδιά του Τζίμη έχει υποδεχτεί από νωρίς στοιχεία φιλοσοφικού στοχασμού και βίου, χάριν στα οποία μέχρι και σήμερα, δίνει έμφαση στο μέτρημα, μέσα από λέξεις, φράσεις και νοήματα, χωρίς να απαρνιέται την αξία των αριθμών και των συμβόλων.

Παρά τη ζωηρή του ψυχοσύνθεση, ο κύριος Τζίμης, όπως θέλει να τον αποκαλούν, κι όπως φυσικά προστάζει η αυθεντία του, έχει κι αυτός τις αδυναμίες και τα πάθη του. Όσο έντονα σκέφτεται και μιλά, κάνοντας τη ζωή του περισσότερο αξιοβίωτη, άλλο τόσο φοβάται. Κι όσο προκλητικός κι αν είναι φοβός μπροστά στην ελευθερία, ο Τζίμης εδώ κι είκοσι χρόνια έχει παραδωθεί σε μια συγκεκριμένη ιδεοληψία. Έχει σταματήσει να ανεβαίνει σε αεροπλάνα για να ταξιδέψει, γιατί μέσα από επίμαχες συζητήσεις με ειδικούς, έχει πειστεί ότι είναι μέσα ακατάλληλα για χρήση και δεν θέλει διόλου να ακούσει για το αντίθετο, χωρίς σοβαρές κι αξιόπιστες αποδείξεις. Πιστεύει δηλαδή ότι η επιστήμη δεν έχει αρκετά εργαλεία για να μας πείσει για την καταλληλότητα τους με ακρίβεια, και πως όσοι τα χρησιμοποιούν βασίζουν τη σιγουριά τους στο γεγονός ότι η εμπειρία, μέσα από την επανάληψη, είναι απόδειξη αρκετή, ώστε να μη χρειάζεται να φοβόμαστε.

Φυσικά, ποντάρει πάντα στο ενδεχόμενο αυτή η εικασία του να μην χρειαστεί ποτέ να επιβεβαιωθεί, γιατί φοβάται ότι θα βγει κάποια στιγμή αληθινός, ακόμη και μετά θάνατον. Επιπλέον, υπάρχει άλλη μία πληροφορία που δίνει περισσότερο φως στις σκοτεινές πτυχές του εαυτού του. Ύστερα από μια σοβαρή τραυματική του εμπειρία, δεν έχει συναναστραφεί ποτέ ξανά καμία άλλη γυναίκα ερωτικά. Σπάνια, πλέον, γοητεύεται από την ιδέα του να φλερτάρει, ενώ η ματαίωση που τον ακολουθεί πιστά τα τελευταία χρόνια εντείνει ακόμη περισσότερο την εσωστρεφιά του απέναντι σε ένα είδος επικοινωνίας, που θα ήταν, άνευ όρων, κάτι παραπάνω από αναζωογονητική. Δεν έχω καμία σχέση με τον κόσμο των υπάρξεων αυτών΄, σκέφτεται πάρα πολύ συχνά κι έτσι, με μια προφανή ευκολία, τον απορρίπτει, χωρίς να τον πολεμά απαραίτητα. Μια ανάγνωση, ωστόσο, των Γυναικών του Μπουκώφσκι, θα ήταν μάλλον μια καλή αρχή για να αλλάζει στάση, κάποια στιγμή και να δει βαθύτερα το εσωτερικό του τραύμα.

Αυτός λοιπόν είναι ο Τζίμης, και αυτό είναι κοντολογίς ένα συνοπτικό άλμπουμ στη φαρέτρα των εμπειριών του μέχρι τώρα. Ιδιαίτερος, κι αποκαλυπτικός. Από εδώ και πέρα ενδεχομένως, ως θεατής, φαντάζεται κανείς μια συνέχεια από μέτρημα, ένταση, πάθος, δέος κι όλα τα συναφή που ίσως να μας άφησε αυτή η σύντομη περιγραφή της παράξενης, αλλά ενδιαφέρουσας διαδρομής του στο φάσμα του χρόνου. Αυτό θα ήθελα και εγώ να ισχύσει. Κι αυτό περίμενα, εξάλλου. Γιατί πιστεύω στις ταυτίσεις, όπως έχω προαναφέρει και προτιμώ να ελπίζω, όσο δύσκολο κι αν είναι. Παραδέχομαι, μόνο για αυτή την περίσταση, κόντρα στο ρόλο μου, πως δεν μου αρέσει να υπολογίζω στο αναπάντεχο. Όμως η ζωή είναι παραπλανητική και συνεχώς μας υπενθυμίζει ξανά ότι η πραγματικότητα ξεπερνά κάθε φαντασία, γιατί απλά μπορεί. Και μετράει τις ώρες και τις στιγμές, πιο αριστοτεχνικά, απ’ότι ήξερε ο Τζίμης να κάνει, κι ήθελε, πόσο μάλλον απ’όσο μπορούσα κι εγώ ή ήθελα.

Ένα μουντό μεσημέρι είναι μουντό, αλλά κι ικανό να χαλάσει τη διάθεση του ήρωα, χωρίς κάποιον ιδιαίτερα προφανή λόγο. Θα σκεφτόταν κανείς πώς πρόκειται περί διαίσθησης, και μάλλον δεν θα έπεφτε έξω. Κι ήταν εκείνο το μεσημέρι, το απροσπέραστο, που σήμανε χρονικά την έναρξη της πιο καθοριστικής του εμπειρίας. Καθώς καθόταν στην κουρασμένη του, από πατήματα, καρέκλα, άρχισε να δυσφορεί από το παντελόνι του και να έχει μια ενοχλητική φαγούρα. Άρχισε να ψάχνει τις τσέπες του, περιμένοντας να βρει τον ύποπτο, που του χαλούσε την ηρεμία, αλλά τελικά μάταια, δεν βρήκε τίποτα. Μετά από πάρα πολλές ώρες μπροστά στον υπολογιστή, σηκώθηκε για να ξεπιαστεί , κι ασυναίσθητα, επανέλαβε την ίδια μηχανική κίνηση, βάζοντας τα χέρια του στις κωλότσεπες. Τα κοντά του δάχτυλα κατάφεραν να σκαλίσουν εσωτερικά το ύφασμα και να βγάλουν από μέσα ένα πατικωμένο και στεγνωμένο σημείωμα, που είχε χάσει τη φρεσκάδα και το ίσιωμα του από μια «πετυχημένη πλύση» στο πλυντήριο.

Δεν θυμόταν πως βρέθηκε εκεί το χαρτί και κουρασμένος όπως ήταν, έβλεπε θολά την ημερομηνία από ένα ραντεβού, που ήταν πέρα για πέρα απαραίτητο να μην ξεχάσει. Το επόμενο πρωί δέχτηκε την ίδια υπενθύμιση από το κινητό του, που τον ξύπνησε ταυτόχρονα με το ξυπνητήρι. Δεν το ήθελε αυτό το ξύπνημα. Ήταν αναγκασμένος να επιμείνει σε κάτι που τον κούραζε, και τα νοσοκομεία τον κούραζαν. Ένα τηλεφώνημα από το γιατρό του όμως, μετά από λίγη ώρα τον έβαλε σε διάθεση ετοιμότητας, για να παραλάβει τα αποτελέσματα από τις πρόσφατες εξετάσεις του, κάνοντας σε ένα προσωπικό τετ α τετ, με το γιατρό του. Συνεπώς, έβαλε προσωρινά την οκνηρία του στο συρτάρι και σύρθηκε μέχρι το νοσοκομείο.

Επισκέψεις σαν κι αυτές για το Τζίμη ήταν εδώ και πολύ καιρό υπόθεση ρουτίνας. Όσο κουραστική και πληκτική κι αν είναι για το μέσο άνθρωπο η ρουτίνα, άλλο τόσο είχε καταντήσει να είναι και για τον ίδιο. Αυτό όμως που δεν του ήταν αντιληπτό είναι πως είχε αρχίσει να ξεχνά σχετικά εύκολα. Φυσικά, όχι να μετρά. Αλλά να μεριμνά, και κυρίως για τον εαυτό του. Η σκλήρυνση κατά πλάκας, με την οποία είχε διαγνωστεί, βρισκόταν σε προχωρημένο στάδιο και τα συμπτωματά της τον τελευταίο καιρό είχαν γίνει επώδυνα, κι ως εκ τούτου κάποιες φορές ήταν υποτονικός και πολύ εκνευρισμένος. Αν και μετά από μια τέτοια , μη αναμενόμενη αποκάλυψη για τον ίδιο, καταλαβαίνουμε ως παρατηρητές αμέσως, πώς ένας άνθρωπος που βιώνει την ματαίωση κι αναμετριέται με την τρωτότητα του, είναι λογικό να έχει την τάση να επαναπροσδιορίζει το ποιός συνεχίζει να είναι, δεν συναντάμε κάτι αντίστοιχο στην περίπτωση του Τζίμη. Ο ίδιος δεν ήθελε να μοιρολατρεί και να αναλώνεται σε δακρύβρεχτους εσωτερικούς, γιαγιαδίστικους προσωπικούς μονολόγους, γύρω από το νόημα της ζωής, αλλά και πως θα ήθελε να ζήσει τα τελευταία του λεπτά πάνω στη γη. Συνέχιζε ακάθεκτος να διάγει βίο, σύμφωνα με τις δικές του, δυνατές και παγιωμένες περιοριστικές πεποιθήσεις και χαιρόταν πολύ που, παρ’αυτα, διατηρούσε τη διάθεση του να δουλεύει, να ψάχνει και να ερευνά, γιατί έτσι πίστευε πως κέρδιζε τη ζωή κι απομυθοποιούσε τη βεβαιότητα ότι είναι πιθανό εξαιτίας της κατάστασης του, να καταλήξει, ενδεχομένως και σύντομα. Κι ας γνώριζε ότι η ίαση, με όποιο τρόπο κατορθωνόταν, δεν ήταν από μόνη της αρκετή, δεν ήθελε να χάσει με τίποτα αυτό το προσωπικό στοίχημα. ΄Ωχ καημένε, δε βαριέσαι΄ ήταν το νέο λογότυπο, με το οποίο έκλεινε τις συζητήσεις με νοσοκόμες, γιατρούς και φίλους, χωρίς να αφήνει πολλά περιθώρια, ούτε και στους οικείους του να του χαλάσουν το όνειρο.

Λίγους μήνες αργότερα, μπήκε στο νοσοκομείο για τον καθιερωμένο έλεγχο κι έκτοτε δεν ξαναβγήκε. Έμεινε περισσότερο απ’ ότι είχε υπολογίσει. . «Σαρανταπέντε μέρες χωρίς τα σαββατοκύριακα», επέμενε συνεχώς να φωνάζει, όποτε υποβαλλόταν σε εξετάσεις, «σαρανταπέντε χρόνια τώρα αντέχω σαν λιοντάρι» δήλωνε, κι έτσι προκαλούσε άλλοτε βλέμματα απορίας σε ασθενείς με αντίστοιχα προβλήματα , των δωματίων που άλλαζε κι άλλοτε το γέλωτα στους αρμόδιους που τον είχαν αναλάβει, γνωρίζοντας ότι ήταν μια ιδιαίτερη περίπτωση για να ασχοληθεί κανείς μαζί του. Ελπίδα, γύρω από αυτό το αβέβαιο για τη ζωή του κλίμα, έδινε στο Τζίμη το πείσμα του να γυρίσει στο ταπεινό του σπίτι, στην καρέκλα του και στα βιβλία του. Αγνοούσε το γριφώδες βλέμμα και τις προβλέψεις τον γιατρών, που πίστευε ότι τον κρατάνε επίτηδες επί κλίνης και το μέτρημα έδινε κι έπαιρνε. Γι’ αυτό κι έσπρωχνε τις μέρες, σα να κουνάει κυβάκια από ντόμινο μέσα στο μήνα, και κάπου κάπου στο παραλήρημα και τις φαντασιώσεις του, παραμιλούσε για όσα θυμόταν γεγονότα κι ένιωθε πιο ζωντανά μέσα του, τα πάθη του, τα όνειρα, τις «αγάπες του» κι όλα τα όμορφα που ανυπομονούσε να συναντήσει και πάλι, από το πρώτο κιόλας λεπτό που θα αποδεσμευόταν από αυτή την ενοχλητική υποχρέωση.

Ήταν Παρασκευή πρωί, όταν ο ίδιος ξύπνησε καταβεβλημένος και μη μπορώντας τη δυσφορία, φώναζε τους γιατρούς με μανία να έρθουν να τον περιθάλψουν. Πονούσε κι αυτό του το πάθος τον είχε φέρει αντιμέτωπο με μια ακόμη αδυναμία, που δεν είχε ποτέ μετρήσει στα σοβαρά, γιατί ήταν μια άγνωστη ή θαμμένη ιδέα, σε μια γωνιά του μυαλό του. Δεν ξέρω ούτε κι εγώ αν η λογική μπορεί να διαπεράσει τον πόνο κι αν τελικά μπορούμε να την εξορθολογίσουμε, αλλά ούτε ο Τζίμης μπορούσε να δώσει τη λύση σε αυτό το ζήτημα, που τον τελευταίο καιρό τον απασχολούσε, ψυχή τε και σώματι. Ένιωθε αποτυχημένος, τόσο επειδή πονούσε, όσο και γιατί δεν είχε καταφέρει να προβλέψει και να φροντίσει από πριν για να τον αποφύγει. Πίστευε πάντα ότι μπορούσε να έχει τον έλεγχο στη ζωή του, αλλά και να προλαβαίνει το χρόνο, για να μην πονά, αλλά αυτή τη φορά η

ψευδαίσθησή του τον είχε νικήσει. Και δεν ήταν μόνο ο σωματικός πόνος, την αίσθηση του οποίου δεν μπορούσε να αποφύγει, αλλά κι ο ψυχικός, που σταδιακά του είχε δημιουργήσει και την αναμενόμενη ηττοπάθεια. Κι αυτή του τη διάθεση δεν δυνόταν ούτε να τη μετρήσει, αλλά ούτε και να την χαλιναγωγήσει.

Δυστυχώς, ο Τζίμης, μετά από πληθώρα εξετάσεων, χορήγησης φαρμάκων και μεγάλης ταλαιπωρίας, δεν ξαναγύρισε. Ούτε το σπίτι του αισθάνθηκε ξανά, όπως το είχε ονειρευτεί με εγκαρτέρηση, όσο δοκιμαζόταν από τον πόνο και το χρόνο. Με ό, τι αυτό συνεπάγεται. Δε θα μπορούσε να νικήσει το βέβαιο του θανάτου, έτσι κι αλλιώς, αλλά μέχρι το τελευταία του πνοή, παρέμεινε έφηβος κι ιδιαίτερος, όπως κι ήθελε. Κι έτσι απαίτησε να τον θυμόμαστε. Στην πραγματικότητα, ο Τζίμης δεν παραδόθηκε, αλλά έδωσε έναν αγώνα με αξιοπρέπεια και για αυτό τιμήθηκε. Η ζωή, παρά τη σκληρότητα της, έχει την πονηριά να αλλάζει όπως θέλει την πλοκή του εκάστοτε έργου, και στην περίπτωση του δικού του έργου, του επιφύλασσε μια ξεχωριστή έκπληξη, που τον δικαίωσε ως το φινάλε. Λίγες μέρες πριν ξεψυχήσει, κι όσο πάλευε με τους δαίμονες και τις ανασφάλειες του, μια γυναικεία φιγούρα, ξεχασμένη, αλλά αλησμόνητη, από το παρελθόν, έδωσε τέλος σε ένα από τα πιο σημαντικά κι άλυτα υπαρξιακά του ζητήματα. Ήταν η Τζούλη, που στεκόταν σαν πριγκίπισσα στο κατώφλι της πόρτας του δωματίου του, που έκανε το Τζίμη να σαστίσει απότομα. Λογικό είναι να αναρωτηθεί ο καθένας μας για το ρόλο αυτού του προσώπου στη ζωή ενός ανθρώπου, που είχε κλείσει, εδώ και πολύ καιρό, την πόρτα στην επιθυμία και τον έρωτα, κι ειδικά σε ώρες που ακροβατούσε μεταξύ ζωής και θανάτου. Στο δια ταύτα των πραγμάτων, η Τζούλη , κοινώς Ιουλία, ήταν η μοναδική γυναίκα που είχε ξυπνήσει στο Τζίμη πρωτόγνωρα συναισθήματα αγάπης κι έρωτα και τον στιγμάτισε ανεπανόρθωτα στη μετέπειτα πορεία του, όταν τον εγκατέλειψε. Για μια ιερόδουλη είθισται να είναι δύσκολο να επιλέξει ανάμεσα στην υποχρεώση που έχει για να επιβιώσει, στην ευθύνη απέναντι στις επιλογές της και στον εαυτό που αδημονεί να ζήσει με πάθος και καλύτερες προοπτικές, σε μια εποχή που μεσουρανούσε και πληρωνόταν αδρά για τις υπηρεσίες της. Τότε λοιπόν, οι κοινωνικές περιστάσεις δεν της είχαν επιτρέψει να υπακούσει στις βαθύτερες επιθυμίες της, γι’ αυτό κι η απόφασή της να αποχωριστεί το Τζίμη τους κόστισε αμφότερα. Εκείνη τη μέρα όμως, μετά από χρόνια πόνου, ενοχών κι ένα πλήθος ερωτημάτων που είχε γεννήσει η εγκατάλειψη κι η απόσταση και στους δύο, και στα οποία η ίδια ήθελε να δόσει τις προσωπικές της απαντήσεις, είχε φτάσει στο νοσοκομείο, αποφασισμένη να εξιλεωθεί και να του πει το δικό της επίγειο αντίο, αποδεικνύοντας ότι... δεν χωρίζουν όμως έτσι οι ζωές, των ανθρώπων, που αγαπήθηκαν με τόσο κόπο...

Εκείνη τη μέρα, η ατμόσφαιρα στο δωμάτιο μύριζε ευτυχία κι ηχούσαν εμβατήρια ρομαντισμού κι αγάπης στον εσωτερικό κόσμο του ασθενή, με την ιδιαίτερη προσωπικότητα. Μετά από αυτή την ανεκδιήγητη άφιξη, η καρδιά του φτερούγησε και πάλι, μοναδικά, αληθινά κι απρόσκοπτα. Κοιτώντας τη γυναίκα που ερωτεύτηκε παράφορα, είδε μια ολόκληρη ζωή να περνά από μπροστά του και στις ηλιαχτίδες των ματιών της, που έσφυζαν από επιθυμία, χαρά και πόθο, βίωνε όπως παλιότερα την ελευθερία να αγαπά και να νιώθει. Σαν μια λύτρωση από τους ψυχαναγκασμούς, που είχαν ριζώσει μέσα του βαθιά και του στερούσαν την ορατότητα από το ουσιαστικό και το απαραίτητο. Μέσα από μια στιγμή τόσο λιγοστή, το μέτρημα παρέπαιε, γιατί ήταν τότε που είδε στην αγάπη όλη την αιωνιότητα. Κι η κορύφωση της ήρθε όταν πρωτοαντίκρισε το γιο του, ένα κατάξανθο αγοράκι, που δίπλα στη μητέρα του, είχε καρφώσει το βλέμμα του επάνω του, και με μια παιδική επιμονή, αποζητούσε την επικοινωνία και τη σύνδεσή μαζί του.

Είχε ακούσει πάρα πολλά γι’ αυτόν και τον αγαπούσε, πριν καλά καλά τον γνωρίσει. Έτσι δεν θα πρεπε εξάλλου;

... ΄μετράω πολλές μέρες ακόμη μακρυά σου, έχω συνηθίσει τόσο πολύ το μέτρημα, δεύτερη φύση μου, που είχα ξεχάσει πόσο ανάγκη είχα να νιώσω ότι μου λείπεις. Δεν μιλούσα συχνά για εμάς, αφότου είχες φύγει και πίστευα ότι θα είμαι εντάξει να κάνω όσα ήξερα κι αγνοώντας ότι πολλά μου διαφεύγουν.

Τι μπορείς άλλωστε να μετρήσεις στην αγάπη; Έκανα τόσα ταξίδια επίγεια με το νου, τη λογική κι ένιωθα δυνατός για τις πεποιθήσεις μου, που συνέχιζα να ταξιδεύω. Δεν είχα σκεφτεί ποτέ όμως πως η Ιθάκη που αναζητούσα μπορεί να είναι έτσι άμορφη, γλυκιά, απέραντη κι ευλογημένη. Τόσο όμορφα ντυμένη, που οι εξαναγκασμοί, το μέτρημα κι οι υποθέσεις, τόσο γρήγορα κι εύκολα, να πλεονάζουν, της είπε, μασώντας τα λόγια του, χωρίς καθόλου μέτρημα, και μη μπορώντας να σταματήσει να χαζεύει και τους δύο με τόση τρυφέροτητα, κλαίγοντας ασταμάτητα από συγκίνηση.

Αυτά ήταν κι από τα τελευταία ουσιαστικά λόγια και σκέψεις του Τζίμη, λίγο πριν φύγει για έναν κόσμο άγνωστο. Δεν τον ενδιέφερε πλέον να το ψάξει, αφού στον επίγειο είχε συναντήσει τον παράδεισο, όπως αυτός του ήρθε μέσα από τα μάτια του παιδιού του και του ασίγαστου έρωτα για την αγαπημένη του. Δεν έμαθε ποτέ πώς και γιατί έζησε μια ζωή με το απωθημένο και την πικρία, για τα οποία ποτέ δεν μιλούσε, και μακρυά από μια αγάπη μοναδική και λυτρωτική. Δεν τον ενδιέφερε, κι ούτε ήθελε να ρισκάρει να χαλάσει το πέπλο ενός ονείρου που το ζούσε αληθινά τότε. Και κάπως έτσι, θριαμβευτικά ολοκληρώνεται και το άλμπουμ της ζωής του. Ο ίδιος, βέβαια, από πεποίθηση, ήθελε να πιστεύει, ακόμη και την ύστατη στιγμή, πως θα ξαναέβλεπε το ρετρό κι αρμονικό του διαμέρισμα, να νιώσει σε κάθε του ταλαιπωρημένο κύτταρο την οικειότητα που του δημιουργούσε η συμμετρία του χώρου του και να ξαναγκαλιάσει αυτή την δοξασμένη πονεμένη καρέκλα, που είχε δώσει ανύποπτα, εδώ και πολύ καιρό, τη θέση της σε κρεβάτι νοσοκομείου. Δεν τον πείραζε όμως. Ένιωθε ότι είχε κλείσει όλους τους λογαριασμούς με όσα θεωρούσε ανεξήγητα και δύσκολα, γι’αυτό και δεν είχε ανάγκη από κανένα μέτρημα. Κι αυτό μας δίδαξε, θεωρώ, να κρατήσουμε κι απ’ τον ίδιο. Με απλότητα, φυσικότητα και σεβασμό στον πολύτιμο εαυτό, να ταυτιστούμε και σε κάθε μας ταξίδι, κάθε λογής, να δίνουμε αξία στην προσωπική μας αλήθεια και να την τιμούμε όπως της αξίζει!

Revision #3
Created 28 February 2024 14:47:49 by Admin
Updated 28 February 2024 19:29:30 by Admin